

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Lucae Pinelli Societatis Jesu Theologi, De
Perfectione Religiosa, Et Obligatione, Qvam Qvisqve
Religiosus ad eam consequendam habet. Libri Quatvor**

Pinelli, Luca

Mogvntiae, 1604

IX. De defectibus internis perfectionem religiosam impredientibus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46699](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46699)

monti, quem nemo conscendere potest sine labore & difficultate. Perfectus religiosus, non obmurmurat contra Deum, si ei immittat morbos, persecutiones, alias calamitates, sed pro iis, tanquam donis cælestibus, misericordiarum Patri gratias agit, Sed nec insurgit in creaturas, dicens. Hic me iniuria magna affecit, ille præter omnem rationem mihi litem mouit, iste odio me prosequitur. Verum, ut patiendi cupidus, cum aduersitas aliqua inciderit, eam pro diuinæ bonitatis fauore amplectitur. Atque hic est modus è quouis malo elicendi bonum. Dum religiosus ægrè aliquid propter me tolerat, signum est, quod maiore amore se, quam me prosequatur.

De defectibus in ternis perfectionem religiosam impediens.

CAPVT IX.

FILI, post vulnus primo vestro parenti Adamo olim in paradiso terrestri à Satana inflictum, oēs animæ vires & facultates in posteris sic elanguerunt & disturbate sunt, ut deinceps hominē ad lapsū potius & vitia, quam ad virtutum studium inclinarint. Hinc manarunt oēs difficultates, imfectiones
& im-

& impedimenta, quæ in dies experimur in vita spirituali, quæ sic nos in cursu perfectionis perturbant, ut vel prorsus eum inhibeant, vel certè magnoperè retardent.

Quo d' ergò lentius in virtutum montem tendamus, in quo perfectionis religiosæ sedes collocata est, principio facit, quod apud animum nostrum non seriò statuamus nos velle, totis viribus superare illum; atque id non aliundè nascitur, quàm quod non efficaciter ad perfectionem aspiremus.

Qui enim efficaciter desiderat sanitatem, nihil moratur quamvis medicinam. Hic defectus eiusmodi est, ut perfectionis assequendæ spem omnino præcidat. Qui enim non decrevit tendere ad perfectionem, nec initium tendendi faciet, qui verò initium non facit, quomodo ad finem præstitutum pertinet? Qui autem sic animo affectus est, cum occasionem benè agendi negligat, aut nihil boni faciet, aut certè ad deteriora labetur. O quantam spiritualis lucri iacturam facit religiosus, qui procrastinat ingredi viam perfectionis. In mortis hora procul dubiò hunc errorem rectiùs agnoscet, quàm nunc, quia in accurato illo & extremo conscientia examinae clarius perspiciet, nullam se causam iustam habuisse studium virtutù

proro-

protogandi, meraque sua inertia & negligentia illud prætermisum. Atque eò acerbior erit eius dolor & confusio, quò minus ei hæctenus meæ inspirationes subtractæ fuere, quarum impulsu toties inuitau, excitau, & sollicitau ad perfectionem.

OBSTAT & aliud religioso, quo ægrius ad perfectionem anhelet, quia arbitratur in obtinenda sui victoria, prauisque animi affectibus expugnandis nimiam esse difficultatem. At sicut dilatio sine causa facta, animam deiecit, & plurimum nocet, sic efficax & alacre propositum rei aggrediendæ multum iuuat ad superandam omnem difficultatem. Fili, si tu primus esses inter eos, qui huius militiæ viam ingressi forent, aliquam tui excusandi causam haberes; sed cum tam multi sint, qui licet aliquando victi, tamen tandem victores ad montis fastigium pertigerunt, nullam excusationis vel veniæ causam habes. Ad obtinendum præmium & coronam, non satis est pugnare, sed opus est victoriam ex pugna reportare.

ALIO deindè vitio retardamur ab ascensu dicti montis perfectionis, quod in pede montis arcto quodam vinculo constricti simus. Quisquis autem eo modo constrictus est, mouere se quidem non nihil

D s potest,

potest, non tamen montem conscendere. Magnoperè fallitur religiosus ille, qui inordinatè ad rem aliquam humanà affectus, existimat se ad perfectionem peruenturum. Cum enim cor affectionis fune illigatum teneat ad rem creatam, necesse erit aut montem subire sine corde, quod fieri nequit, & Deo, (qui maximè quærit cor nostrum) non foret gratum, aut certè vna cum re creata, cui adhærescit: quod certè Deus nequaquam toleraret, qui nunquam passus est vna secum aliquid amari; cum enim ipse per se & naturà sit bonus, vult etiã solus per se amari. Non potest eum amore prosequi creator, qui contra suam voluntatem, amorem transfert in creaturam.

IMPEDIT quoque eundem ascensum nimium onus, quod homo sibi imponit. cum enim viam arduã & difficilem ingredi debeat, quo plus grauatus est, hoc minùs itineris conficit, & nonnunquam in mediã via hæret, nec progredi valet. Quare religiosus qui se nimis multis negotiis & tricis à vocatione sua alienis implicat, aut exiguum iter faciet versus perfectionis montem, vel in itinere subsistere cogetur quandoquidem robur spiritus imbecille est, via salebrosa & ardua, ac animi facultates à tali

pro-

profectione alienæ, vel potiùs in contrarium propensæ. Satis habet religiosus, si suum onus ferat, quod si alienis curis adauxerit, mirum non est, si oneri succumbat, ac sæpenumero eò miseriæ perueniat, ut nec suæ, nec alienæ sarcinæ sustinendæ par sit

Iam nec illud minimum ad montem superandū impedimentū est, nimia sui commiseratione moueri. Qui equum habet natura tardum & desidem, si misericordia motus non audet eum vrgere calcaribus, non perueniet certè quò tendit. Non mihi aridet religiosus plus equo mollis & delicatus, qui ne corpori suo aliquem accersat dolorem, non aspirat, quemadmodū congruit, ad perfectionem. Miles, cui nimium est cara vitæ vsura, & plus, quàm debet, horret belli discrimina, numerum tantum ordinariè auget, non robur exercitus. Quando enim occasio sese offert fortitudinem declarandi, metu consternatus terga vertit. Non ita fecerunt religiosi, qui in cælo sunt coronati. Quamuis enim corpore natura imbecillo essent, illudque omnibus delitiis assuescissent, tamen ut nomen religioni dederūt, perfectionis obtinendæ causa magna victus seueritate, aliarumq; pœnitentiarum asperi-

asperitate illud domuerunt, ac cum laude & merito consecuti sunt, quod desiderarunt. Religiosus qui plus æquo parcat corpori, nimirum illud amat, quia verum amandi modum ignorat, instar medici plus æquo elementis, qui sua curatione morbum deteriores reddit.

De aliis defectibus, & imperfectionibus externis perfectionem impedi-
entibus.

CAPVT X.

FILI, in nonnullis religiosis aliæ inveniuntur imperfectiones & defectus, qui ut non minus impediunt perfectionem, quam supra allati, sic mihi quoque non minus displicent. Primus est, quod nolunt ad perfectionem tendere, via trita & ordinaria, sed aliam nouam comminiscuntur, veteribus ignotam. Sed grauer errant. Cùm enim per se arduum sit & difficile conscendere perfectionis montem, geminabitur labor, si præterea noua via conficienda fuerit, nec aliud quærit callidus humani generis hostis, quam ut ascendendi conatum accessione noui laboris retardet. Qui viam tritam inuit, proficiscitur securus, quia qui an-

reces.